

Finy Petra

Akkor is

Finy Petra

Akkor is

ATHENAEUM

Copyright © Finy Petra, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 748 9

Balett-történet

– Büdös van itt, édesem! Mégis hogyan várhatod el, hogy belépjek a lakásba, pláne hogy vigyázzak a gyerekekre?

Sára anyja ott állt az ajtóban, és grimaszokat vágott. Magas sarkút viselt, szűk szoknyát és csinos kabátot. A lánya elgondolkodott: Vajon miért öltözködik úgy, mint aki állandóan színházba készül? Hiszen csak a nyugdíjasok unalmas életét éli. Gyakorlatilag sehová nem jár, csak a piacra. Bár még oda is képes kiskosztümben elmenni.

– Majd kiviszem a szemetet, annak a szagát érezheted – rázta le anyja kifogásait Sára. Aztán folytatta:

– Csak pár óra, anya, és jövök vissza! Tanítás nélküli munkanap van, ami azt jelenti, hogy ma nincs ovi Mirinek, se sulis Samunak. Nekem viszont be kell mennem továbbképzésre. András még mindig nem veszi fel, és nem is válaszol az üzeneteimre. Muszáj segítened!

– De van ez az immunbetegségem, tudod, hogy bármit elkaphatok tőlük – próbálkozott tovább az anyja.

– Teljesen egészségesek a gyerekek, és majd szellőtetsz sokat, meg elviszed őket sétálni, hogy ne a lakás-

ban punnyadjatok, nehogy esetleg felbukkanjon egy-két baci.

– Szóval mégis vannak nálatok bacilusok? – csapott le rögtön a mama.

– Anya, nem kérnélek erre, ha nem lennék rákényszerülve – emelte meg a hangját Sára is. Méltatlannak érezte ezt a huzakodást az anyjával. Bárcsak lenne más megoldás! Nem maradhat itthon szíre-szóra, mert mi lesz, ha tényleg betegek lesznek a gyerekei? Akkor biztos, hogy nem ugraszthatja az anyját. Bébiszitterre meg nem telik a tanári fizetéséből. Ugyan András azt írta egy e-mailben (mindössze ezt az egy üzenetet kapta tőle), hogy fizet majd tartásdíjat, de akkor is spórolnia kell a pénzzel.

Ugyanebben az üzenetben tájékoztatta arról is, hogy a gyerekeket szívesen látja kéthetente három napra, és nagy kegyesen átengedi Sárának a szülői felügyeleti jogokat. Ezt a nagylelkűséget hosszan ecsetelte, teljesen odáig volt önnön nagyságától. Mert ahogy írta, ragaszkodhatna ahhoz, hogy övé legyen a felügyeleti jog, hiszen Samuval és Mirivel, plusz a születendő kicsivel már háromgyermekes család lennének, és pályázhatnának állami hitelre. Szóval még így is elmondhatatlanul nagyvonalú.

Sára a levelet azonnal továbbította Beának. A barát-nője a tanáriban olyan hévvel csapkodta a Cooper-tesztek összeírt eredményeit, miközben olvasta a levelet, hogy kénytelenek voltak beavatni Székácsnét és Bárdosit is. Akkor már hárman szidták neki az Andrást. Ezt nem akarta. Ő vissza szeretne volna szerezni a férfit. Egyáltalán nem nyugtatta meg, ha mások pocskondiázták.

Az anyja kihasználta, hogy elkalandozott egy kicsit, és már a pipacsmintás sálját is a nyakára tekerte. *Le akar lépni* – futott át hirtelen Sára agyán.

– Nem hagyatsz itt! – állt az idős nő elé. Szinte üvöltött vele.

Anyja idegességében megnyalta a száját, ezért a sötét, elegáns rúzs egy kicsit elkenődött. *Mi lesz így a tökéletes összhatással?* – gondolta Sára. A mama ugyanis mindig is sokat adott a látszatharmóniára.

– Már hogyan hagyhatnálak itt! Tudom, hogy nehéz helyzetben vagy, de ennél többet nem tehetek. Talpra kell állnod, meg kell erősödnöd! Teljesen elhagytad magad. A lakásodból árad a bűz: gondolom, napok óta nem mosogatsz, és képtelen vagy kivinni a szemetet – az anyja tett pár lépést a kapu felé.

– Most komolyan elmész? Anya! Nemrég hagyott el a férjem. – Sárát ismét elragadta a sírás, pedig arra mindig ügyelt, hogy az anyja ne lássa zokogni. De most olyan tehetetlen fájdalom égette a lelkét, hogy nem bírta visszatartani a könnyeket.

Senkije nincs. Az apja meghalt. Testvére soha nem született. Csak Andrásra számíthatott mindig is. Meg a Bea van neki, meg a Székácsné és a Bárdosi. Ennyi. De ma nekik is ott kell lenniük az iskolában.

– Be kell mennem dolgozni, anya! Kérlek, vigyázz a gyerekekre! – Sára egyszerre rimánkodott és parancsolt. Kétségbeesett kiáltása úgy repkedett a lépcsőházban, mint egy zárt térbe tévedt veréb, amelyik nem találja a kijáratot.

– Meg fogod tudni oldani, drágám! Beviszed őket magaddal az iskolába, vagy megkérsz egy jószágos szomszédot, hogy vigyázzon rájuk. Én is megoldottam annak idején, amikor sokáig volt a távol az apád – az anyja szavai hangosan pattantak körbe a falakon.

Őze bácsi biztos minden mondatát hallotta.

Ahogy erre gondolt, felcsendült a szomszéd úr ajtaja mögül a *Diótörő* nyitánya. *Szóval hallja* – összegezte magában Sára. – *Nem baj, akkor üvöltök az anyámmal és úgy, ahogy akarok.*

– Tehát ez az egész csak arról szól, hogy ha te is szenvedtél annak idején nehéz sorsú anyaként, akkor én is szenvedjek. Ráadásul neked ott volt Tantika! – vágott vissza az anyjának. A nő egy pillanatra mintha elvesztette volna magabiztosságát. Kissé megbillent magas sarkain, de csak egyetlen másodpercig tartott az elbizonytalanodás.

– Csupán arról beszélek, hogy nem hagyhatod el magad ennyire. Nem várhatod, hogy mindent a környezeted oldjon meg helyetted. Elhagytak, rendben, engem is állandóan egyedül hagyott a férjem a munkája miatt, aztán mégsem rinyáltam.

– Anya, te nem is szeretsz engem! – szakadt ki Sárából. Zúgott a füle a fájdalomtól, és forróság szaggatta a mellkasát. Szinte megvakult a saját könnyeitől.

– Dehogynem. És amikor kaját hoztam neked? Közvetlen azután, hogy András elment? – védekezett az idős nő, és zsebkendő után kutakodott a táskájában. Undorodva nézte lánya takonytól és könnyektől mocskos arcát.

A Csajkovszkij-zene ekkor felhangosodott. Majd kivágódott a szembe szomszéd ajtaja.

Őze bácsi elővette legkellemetlenebb stílusát, amit valószínűleg a kötözködő hivatali embereknek és értetlen bürokratáknak tartogatott:

– Szívtelen néember maga, nem más! Hagyja békén a lányát, és menjen el melegebb éghajlatra! Egy tál ételről beszél? Ez a nő éjjel-nappal sír. Persze amikor a gyermekei látják, próbálja tartani magát. És aztán? Egyedül van, segítségre lenne szüksége. Maga meg arra nem képes, hogy két órát vigyázzon az unokáira? Na, húzzon innét, asszonyoság! – üvöltötte az idős bácsi, majd fogta Sára anyját, és kitolta a bejárati ajtón. – Azt az ördögös mindenségit, hogy micsoda emberek vannak! – dühöngött még magában, amikor visszaért Sárához. – Maga és az örült anyja úgy kihoztak a sodromból, hogy még én is üvöltözöm itt a lépcsőházban. Na, ezért elnézést kell kérnem öntől is, Sára! – Lehetett látni rajta, hogy nehezen tér napirendre a törtétek miatt.

A nő zavart dühvel szipogott:

– Nekem már csak az anyám maradt, hát őt is sikeresen elüldözte. Eddig sem látogatott meg túl gyakran, mostantól aztán már felénk sem néz. Nagyon köszönöm! – foglalta össze komoran a tényeket.

– Jó, lehet, hogy egy kicsit elragadtattam magam. Majd jóvá teszem valahogy – határozta el magát Rezső. Csajkovszkij még mindig üvöltött a lakásából. – Mondjuk, kezdhethetném azzal, hogy vigyázok ma a gyerekeire – de ahogy kimondta, már meg is bánta. Rögtön visszakozni

kezdett: – Mármint, nem akarom én ezt erőltetni, hiszen maga biztos a világ legellenszenvesebb emberének tart. Szóval miért vigyázna a világ legtündéribb gyerekeire egy ilyen ember? Na, persze akkor nem tündérik, amikor a fia behozza a sarat az udvarról meg kurjongatva meséli a bugyuta vicceit, a kislánya meg néha olyan fahangon énekli a *Tavaszi szél vizet árasztot*, hogy attól a haldoklók is inkább kimúlnának.

Sára szúrós szemmel bámulta a férfit:

– Mindig bedőlök. Mire elhinném, hogy maga is ember... Na, mindegy. Beviszem őket az iskolába, ne törje magát! Nem kell bébiszitterkednie – hűtötte le a nő Rezsőt.

Samu jelent meg az ajtóban.

– Anya, nem akarok a sulidba menni, meg az igazgatónő sem örülne nekem. Itt maradunk vele. Majd mesél nekem az autókról.

Sára elképedt a fián.

– És Miri?

– Csak van valami, amivel őt is el tudom szórakoztatni – húzta ki magát az idős férfi.

– Hát, amennyiben ön nem egy nagy méretű plüssállat, márpedig nem úgy fest, akkor semmi esélye. Esetleg énekelhetne angyali hangon, azt imádja. Mondjuk ezzel a gonosz öregemberes hangjával nem tudom elképzelni. Esetleg még beöltözhet balerinának, de erre sem látok túl nagy esélyt. Fosszínű, kord balerinaruhákat tudtommal nem gyártanak.

– Megoldom, ne aggódjon! – vágta rá Őze bácsi elen-

gedve a sértéseket a füle mellett. – Csak néhány trükköt áruljon el, mert nem nagyon értek a gyermekekhez: pépeset eszik? Kell még Mirinek pelenka?

Sára nem jutott szóhoz a döbbenettől. Aztán mégis ki-nyögött valamit:

– Azt hiszem, ez életem legrosszabb döntése, már előre tudom. De nem baj, csináljuk! Elmarta mellőlem az anyámat, tehát egy gyerekvagyással minimum tartozik.

– Mondjuk, olyan nagyon nem kellett segítenem, hogy *elmaródjon*... – fogott volna bele Őze bácsi, de Sára a szája elé tette a kezét.

– Sss! Néha jobb lenne, ha hallgatna. Akkor esetleg sikerülne elhíttetnie az emberekkel, hogy nem is olyan ellenszenves – azzal a nő betrappolt a lakásba.

Miri és Samu farkasszemét néztek Őze bácsival a nyitott ajtóban. Végül a férfi törte meg a csendet:

– Úgy vélem, kisasszony, hogy ez a lenge viselet nem igazán illik az időjáráshoz – mutatott a lány hálóingére.

– De a plüss egyszarvúm ragaszkodik hozzá – macskakodott Miri.

– Rendben, akkor ön nem szeretne velem és Samu úrfival autóttechnikai és balett-történeti kirándulásra jönni a parkba?

– Balett-történeti? – Miri szája mosolyra nyílt.

A kislány olyan gyorsan szaladt be átöltözni, hogy Samu elismerően csettintett egyet.

– Ez menő volt, Rezső bácsi!

– Úgy érti Samu úrfi, hogy roppant hatékony pedagó-

giai módszert választottam Miri meggyőzésére a szabad levegőn töltött programhoz való csatlakozás tekintetében?

– Valami olyasmi. Vicces a bácsi. – Samu berohant, hogy átvegye az utcai ruhát.

Láthatatlan levelek

Sárának csak homályos emlékei voltak apja hosszú kiküldetéseiről. Igazából természetfilmeket készített, de az összes utazásának valahogy olyan furcsa hangulata volt.

Talán kémkedett is. Így rakta össze utólag a képletet, bár ezt nem tudhatta pontosan.

Mindenesetre tényleg rengeteg időt töltött távol a családjától, és ez alatt csodálatosan szép természetfilmeket forgatott.

Hajók mellett suhanó delfinekről. Egymást temető elefántokról, akiknek szeméből óriási gyémántfényű könnycseppek gurulnak ki. Vagy a majomról, akit visszaengedtek a természetbe, és miután kilépett a ketrecből, és szaladhatott volna a dzsungelbe, még odaugrott a gondozójához, és hosszan átölelte.

A filmek keletkezési körülményeiről általában írásban részletesen beszámolt a családjának. Préselt növényeket, madártollat, pikkelyeket, banánpapírt és fotókat is ragasztott a terjedelmes levelek mellé.

Sárának olyan izgalmas olvasmányok voltak ezek,

mintha valami titokzatos naplót lapozgatott volna. De az anyja is szívesen olvasta a töltőtollal írt, kacsARINGÓS betűkkel telerótt leveleket.

Aztán egy hosszabb utazás során nem érkeztek fehér borítékok, amelyek egyébként mindig dundik voltak az oldalakra simított rengeteg ragasztvány miatt.

Az anyja összeszorított ajakkal ismételte a lányának, amikor az a levelekről faggatózott, hogy az apja most nem ír. Lehet, hogy börtönbe került. Lehet, hogy ott van, és ezért nem ír, súgta még.

Sírt is hozzá. De valahogy száraz könnyekkel. Kemény könnyekkel, amik fájdalmasan bukkannak elő a szem sarkából, mintha kőből lennének.

Düh költözött a lakásukba a fájdalom helyére. Az anyja mintha mérges lett volna az apjára.

Aztán egy napon Sára, amikor a fürdőszobába ment, szokatlan hangokra lett figyelmes.

Tocsogás. Sírás. Tocsogás. Sírás. Az anyja zokogva mos? Rosszat sejtve nyitott be a fürdőbe.

Sára anyja egy lavór fölé hajolt. A lavórban víz. A vízben a férje levelei.

A töltőtollal írt sorok úgy olvadtak le a papírról, mintha soha nem is lettek volna ott. A lapok lassan teljesen kifehéredtek. A képek, a növények még csodával határos módon fent maradtak.

A kislány visítva rohant oda a lavórhoz. Őrültképpel feszegette szét anyja ujjait, hogy megmentse az oldalakat.

Óvatosan, egyesével teregette szét a leveleket.

Egy betű sem maradt meg az apja fantasztikus úti kalandjaiból. Egyetlen folt sem a sok szép hosszú mondatból.

Sárának akkoriban vált szokásává történeteket kitálalni.

Megtartotta a leveleket, és mintha csak olvasná, időnként maga elé tartotta, és fennhangon mesélni kezdte, mi van odaírva. Majd viccesen hozzátette, hogy láthatatlan tintával írták. Majdnem ugyanúgy adta elő az apja természetfilmes kalandjait, ahogy annak idején az anyja olvasta fel neki.

Nem értette, hogy a mamája miért végzett ilyen puszítást. Vagy a lelke mélyén, valahol talán sejtette, de soha nem akarta megérteni.